

28. 2. 2006

ID: 38894

Porušování povinnosti strážní služby

Spánek při plnění povinností strážní služby ve věznici je zpravidla závažným porušením příslušných strážních pravidel, vždy je ale nutné na podkladě důkazů zjišťovat, co bylo jeho příčinou.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 6 Tdo 1495/2003, ze dne 30.1.2004)

Nejvyšší soud České republiky projednal v neveřejném zasedání dovolání, které podal obviněný P. S., trvale bytem Ch., proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2003, sp. zn. 13 To 75/2003, jenž rozhodoval jako soud odvolací v trestní věci vedené u Okresního soudu v Příbrami pod sp. zn. 3 T 97/2002, a rozhodl podle § 265k odst. 1, 2, § 265l odst. 1 tr. ř. tak, že usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2003, sp. zn. 13 To 75/2003, a rozsudek Okresního soudu v Příbrami ze dne 17. 12. 2002, sp. zn. 3 T 97/2002, se zrušují. Současně se zrušují všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Okresnímu soudu v Příbrami se přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Okresního soudu v Příbrami ze dne 17. 12. 2002, sp. zn. 3 T 97/2002, byl obviněný P. S. uznán vinným trestným činem porušování povinností strážní služby podle § 285 odst. 1 tr. zák., protože dne 29. 6. 2002 okolo 16.00 hod. ve V. P. jako strážný v době, kdy na základě denního rozkazu RVS - vedoucího oddělení vězeňské a justiční stráže V. P. na den 29. 6. 2002, vykonával strážní službu na strážním stanovišti č. 6, v této službě spal.

Za tento trestný čin byl obviněný odsouzen podle § 285 odst. 1 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců, jehož výkon byl podle § 58 odst. 1, § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání osmnácti měsíců.

Proti tomuto rozsudku podal obviněný odvolání, které bylo usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2003, sp. zn. 13 To 75/2003, podle § 256 tr. ř. zamítnuto.

Vůči usnesení odvolacího soudu podal obviněný P. S. prostřednictvím svého obhájce dne 13. 6. 2003 dovolání, které bylo na základě výzvy předsedy senátu soudu prvního stupně (§ 265h odst. 1 tr. ř.) doplněno dne 13. 8. 2003. Mimořádným opravným prostředkem obviněný napadl v celém rozsahu výrok, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání, přičemž ho opřel o dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Podle jeho názoru „napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném hmotně právním posouzení skutku a viny.“

Obviněný konstatuje, že odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně, který na podkladě skutkových zjištění dospěl k právnímu závěru, že trestný čin spáchal úmyslně, neboť ve strážní službě porušil úmyslně předpisy této služby. Připomíná, že k naplnění skutkové podstaty trestného činu podle § 285 odst. 1 tr. zák. sice postačí zavinění z nedbalosti. V této souvislosti zdůrazňuje, že právní posouzení má zásadní vliv na jeho služební poměr a nároky s tím související, a to zejména vzhledem k ustanovení § 107 odst. 1 zák. č. [186/1992](#) Sb., v platném znění. Rovněž se domnívá, že nesprávné právní posouzení jeho nedbalostního jednání, a to jako činu úmyslného, je otázkou zásadního právního významu.

Dále obviněný v podrobnostech poukazuje na vymezení zavinění - zejména jeho úmyslné formy - teorií trestního práva, trestním zákonem a jak je aplikováno v rozhodovací praxi soudů. V této souvislosti mimo jiné připomíná, že závěr o zavinění musí být vždy prokázán výsledky dokazování a zakládat se na skutkových zjištěních; nestačí přitom závěr o alternativním vztahu pachatele k následku. Uvádí, že orgány činné v trestním řízení musí zjistit, zda skutek byl zaviněn a pokud ano, tak i formu zavinění. Poukazuje na úmysl přímý a nepřímý s tím, že u obou jeho forem je dán aktivní volní vztach pachatele k trestněprávně relevantnímu následku; není-li, jedná se o vědomou nedbalost, která je stanovena na základě míry opatrnosti, kterou je pachatel schopen v konkrétním případě vynaložit. Konstatuje, že u míry opatrnosti je rovněž třeba zvážit, zda ji dotyčná osoba mohla zachovávat a je třeba přihlížet k

jejím vlastnostem a okamžitému stavu, jakož i k okolnostem konkrétního případu.

Obviněný vytýká odvolacímu soudu, že nesprávně posoudil skutek s tím, že byl spáchán úmyslně a nezabýval se vztahem, který odvolatel měl k porušení předpisů. Závěr, že usnul úmyslně, opřel o skutečnost, jak projev jeho jednání vnímali svědci kpt. W. a strm. S. Podle názoru obviněného odvolací soud pouze konstatoval, že právní hodnocení soudu prvního stupně, že úmyslně porušil předpisy, je správné, aniž se však zabýval přesným zjištěním formy a intenzity zavinění. Uvádí, že u monotónní činnosti, např. při řízení motorového vozidla či výkonu strážní služby, je nebezpečí, že se člověk neudrží bdělý a podlehne mikrospánku, přičemž toto riziko se zvyšuje, pokud je dotyčná osoba zdravotně indisponována a narůstá s délkou takové činnosti. Namítá, že v případě úmyslu, ať již přímého nebo nepřímého, by musela existovat aktivní volní složka v jeho vztahu ke spánku spočívající v jednání, z něhož lze usoudit, že měl motivaci usnout (např. si lehl, či měl hlavu položenou na stole). Zdůrazňuje, že žádná z forem úmyslného zavinění však v jeho případě nenastala.

Podle tvrzení obviněného kritického dne v 6.00 hod. nastoupil do strážní služby, přestože předchozího dne trpěl průjmovým onemocněním, neboť spoléhal na to, že jeho problémy nebudou vážné a dokáže své služební povinnosti řádně plnit. Jelikož tyto potíže neustaly ani odpoledne, doufal, že do konce služby vydrží; nicméně kolem 16.00 hod. podlehl mikrospánku a přehlédl příchod kontroly. Obviněný konstatuje, že při monotónní činnosti je běžné, že se pokládají nohy na stůl; skutečnost, že takto byl viděn svědky, nic nevypovídá o jeho vztahu k usnutí. Konstatuje, že pokud by mu bylo lhostejné, zda usne či ne, položil by si hlavu na stůl, či jinak by si ji podepřel, nebo by si lehl, uvolnil výstroj atd. Nic takového však neučinil a ani učinit nechtěl. Naopak chtěl řádně dokončit službu a spoléhal na to, že tento úkol navzdory svému zdravotnímu stavu zvládne. Podle mínění obviněného neporušil úmyslně předpisy strážní služby, ale jednal ve vědomé nedbalosti. Uvádí, že i u řidičů je dána zvýšená míra opatrnosti, ale pokud v důsledku mikrospánku způsobí dopravní nehodu, není jejich jednání posuzováno jako úmyslné. Obviněný rovněž odkazuje na skutková zjištění soudů, že strážný prostor byl zajištěn technickými prostředky a i když řádně nevykonával službu, nehrozilo reálné nebezpečí útěku vězňů. Navíc se jednalo o službu za denního světla, což reálné riziko ještě snižovalo.

Z těchto v dovolání podrobně popsaných důvodů obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení odvolacího soudu a výrok o vině a trestu v rozsudku soudu prvního stupně.

K podanému dovolání se ve smyslu ustanovení § 265h odst. 2 věty první tr. ř. písemně vyjádřil státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství. Uvádí, že námitky uplatněné obviněným míří k deklarovanému dovolacímu důvodu, jsou však zjevně neopodstatněné. Konstatuje, že okolnosti popsané ve skutkové větě a rozvedené v odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně odpovídají závěru o úmyslném zavinění přinejmenším ve formě nepřímého úmyslu; tento správný závěr ještě blíže vyložil ve svém rozhodnutí odvolací soud a jeho závěrům nelze nic vytknout. Pokud byl obviněný přistižen jak spí s nohama na stole, když jeho údajná zdravotní indispozice nebyla nijak objektivizována a působí nevěrohodně, nelze dospět k jinému závěru, než že úmyslně porušil pravidla strážní služby. Obviněný byl srozuměn s tím, že svým jednáním může způsobit porušení zájmu chráněného trestním zákonem. Pro tento závěr svědčí i jeho předešlé prohřešky stejné povahy. Podle názoru státního zástupce napadené rozhodnutí netrpí žádnou vadou, kterou by bylo nutno odstranit cestou dovolání. Proto navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. dovolání odmítl jako zjevně neopodstatněné a rozhodnutí učinil za podmínek uvedených v § 265r odst. 1 tr. ř. v neveřejném zasedání.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) předně shledal, že dovolání obviněného P. S. je přípustné [§ 265a odst. 1, 2 písm. h) tr. ř.], bylo podáno osobou oprávněnou [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze toto podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.).

Protože dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b tr. ř., bylo dále nutno posoudit, zda obviněným vznesené námitky naplňují jím uplatněný zákonem stanovený dovolací důvod.

Podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. dovolání lze podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení.

Z takto zákonem vymezeného dovolacího důvodu vyplývá, že Nejvyšší soud je zásadně povinen vycházet z konečného skutkového zjištění soudu prvního eventuálně druhého stupně a v návaznosti na tento skutkový stav zvažuje hmotně právní posouzení, přičemž skutkové zjištění nemůže změnit, a to jak na základě případného doplnění dokazování, tak i v závislosti na jiném hodnocení důkazů provedených v předcházejícím řízení. V rámci takto vymezeného dovolacího důvodu je možné namítat, že skutek, jak byl v původním řízení zjištěn, byl nesprávně kvalifikován jako určitý trestný čin, ačkoliv šlo o jiný trestný čin nebo že nešlo o žádný trestný čin. Lze vytknout i vady spočívající v jiném hmotně

právním posouzení. Důvody dovolání jsou koncipovány v ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. tak, že v dovolání není možno namítat vady týkající se skutkových zjištění včetně úplnosti dokazování a hodnocení důkazů, neboť právní posouzení skutku i jiné hmotně právní posouzení vždy navazuje na skutková zjištění vyjádřená především ve skutkové větě výroku o vině napadeného rozhodnutí a blíže rozvedená v jeho odůvodnění. Tento názor lze jednoznačně dovodit právě s ohledem na jednotlivé důvody dovolání popsané v citovaném zákonném ustanovení.

Dovolání jako specifický mimořádný opravný prostředek je určeno k nápravě procesních a právních vad rozhodnutí vymezených v § 265a tr. ř. Proto Nejvyšší soud v řízení o dovolání není a ani nemůže být další (v pořadí již třetí) instancí přezkoumávající skutkový stav věci v celé šíři. V takovém případě by se dostával do role soudu prvního stupně, který je z hlediska uspořádání řízení zejména hlavního líčení soudem jak zákonem určeným, tak nejlépe způsobilým ke zjištění skutkového stavu věci (§ 2 odst. 5 tr. ř.), popř. do pozice soudu druhého stupně, který může skutkový stav korigovat prostředky k tomu určenými zákonem. V této souvislosti je potřebné připomenout, že z hlediska nápravy skutkových vad trestní řád obsahuje další mimořádné opravné prostředky, a to především obnovu řízení (§ 277 a násl. tr. ř.) a v určitém rozsahu i stížnost pro porušení zákona (§ 266 a násl. tr. ř.).

V dovolání obviněný P. S. popisuje své zdravotní problémy, kterými trpěl během služby a své jednání srovnává s jednáním řidičů, kteří způsobili v důsledku mikrospánku dopravní nehodu. Podle názoru Nejvyššího soudu jsou tato tvrzení námitkami ohledně správnosti zjištěného skutkového stavu věci a hodnocení důkazů, neboť soud prvního stupně vyhodnotil, že obviněný netrpěl onemocněním, které by ovlivňovalo jeho schopnost k řádnému výkonu služby a že nešlo o mikrospánek (str. 2 rozsudku). Jak již bylo výše uvedeno samotná skutková zjištění, přestože mohou mít vliv na právní posouzení skutku nebo na jiné hmotně právní posouzení, však Nejvyšší soud nemůže v dovolacím řízení přezkoumávat a je vázán konečným skutkovým zjištěním ve věci. Nutno zdůraznit, že obsah konkrétně uplatněných námitek, tvrzení i právních názorů, o něž je v dovolání opírána existence určitého dovolacího důvodu, musí věcně odpovídat zákonnému vymezení takového dovolacího důvodu podle § 265b tr. ř., který musí být v dovolání nejen formálně, ale i materiálně tvrzen a odůvodněn konkrétními vadami, jež jsou dovolatelem spatřovány v právním posouzení skutku vymezeného ve výroku napadeného rozhodnutí. Nejvyšší soud není oprávněn posuzovat důvodnost námitek, které nespádají pod důvody uvedené v § 265b tr. ř. Pokud by dovolání obviněného obsahovalo jen tyto námitky, bylo by nutno je odmítnout podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř., neboť by bylo podáno z jiného důvodu, než je uveden v § 265b tr. ř.

Obviněný rovněž namítá, že soudy nesprávně posoudily jeho jednání jako úmyslné, nezabývaly se tím, jaký měl vztah k porušení předpisů strážní služby a nezjistily formu a intenzitu zavinění. Rovněž poukazuje na soudem prvního stupně zjištěnou skutečnost, že strážný prostor byl zajištěn technickými prostředky a i když řádně nevykonával službu, nehrozilo reálné nebezpečí útěku odsouzených. Tyto výtky lze podřadit pod uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Nejvyšší soud přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost výroku napadeného rozhodnutí, proti němuž bylo dovolání podáno (právní posouzení skutku popsaného ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně), v rozsahu a z důvodů relevantních námitek uvedených v dovolání, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející, a dospěl k níže uvedeným závěrům.

Pro posouzení, zda se obviněný P. S. dopustil trestného činu, pro který byl pravomocně odsouzen, je rozhodný popis skutku ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně a rozvedený v jeho odůvodnění.

Trestného činu porušování povinností strážní služby podle § 285 odst. 1 tr. zák. se dopustí ten, kdo ve strážní nebo jiné obdobné službě poruší, byť i z nedbalosti, předpisy nebo pravidla této služby nebo zvláštní nařízení podle nich vydaná.

Podle § 3 odst. 3 tr. zák. je k trestnosti činu třeba úmyslného zavinění, nestanoví-li trestní zákon výslovně, že postačí zavinění z nedbalosti.

Podle § 4 písm. a), b) tr. zák. je trestný čin spáchán úmyslně, jestliže pachatel

a) chtěl způsobem v trestním zákoně uvedeným porušit nebo ohrozit zájem chráněný tímto zákonem, nebo

b) věděl, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn.

Podle § 5 písm. a), b) tr. zák. je trestný čin spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel

a) věděl, že může způsobem v trestním zákoně uvedeným porušit nebo ohrozit zájem chráněný tímto zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že takové porušení nebo ohrožení nezpůsobí, nebo

b) nevěděl, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, ač o tom vzhledem k okolnostem a k svým osobním poměrům vědět měl a mohl.

Trestný čin porušování povinností strážní služby podle § 285 odst. 1 tr. zák. patří mezi trestné činy u nichž k trestnosti postačuje i zavinění z nedbalosti. V případě, že obviněná osoba bude tímto trestným činem uznána vinnou, je potřebné, aby příslušná forma zavinění, jakou byl delikt spáchán, vyplývala jednak z popisu skutečností obsažených v tzv. skutkové větě a jednak byla vyjádřena formulací „úmyslně“ nebo „z nedbalosti“ ve větě právní. Závěr o tom, zda jsou v trestní věci u obviněné osoby naplněny obligatorní znaky určitého trestného činu včetně jeho subjektivní stránky je sice závěrem právním, ovšem tento právní závěr se musí zakládat na skutkových zjištěních soudu vyplývajících z provedeného dokazování. Skutečnosti duševního (psychického) života významné pro právní posouzení, zda je u obviněné osoby zavinění a v jaké formě, jsou předmětem dokazování právě tak, jako všechny ostatní okolnosti naplňující znaky trestného činu. Pachatelem trestného činu podle § 285 tr. zák. může být pouze speciální subjekt - příslušník ozbrojených sil nebo ozbrojeného sboru v činné službě, který je ve strážní nebo jiné obdobné službě.

Ve stručnosti lze připomenout, že zavinění jako obligatorní znak subjektivní stránky trestného činu je vnitřní, psychický stav pachatele k podstatným složkám trestného činu. Zavinění je podle ustanovení § 4 písm. a), b) tr. zák. vybudováno:

na složce vědění (intelektuální), která zahrnuje vnímání pachatele, tj. odraz předmětů, jevů a procesů ve smyslových orgánech člověka, jakož i představu předmětů a jevů, které pachatel vnímal dříve, nebo ke kterým dospěl svým úsudkem na základě znalostí a zkušeností, a

na složce vůle, zahrnující především chtění nebo srozumění, tj. v podstatě rozhodnutí jednat určitým způsobem se znalostí podstaty věci.

Společné pro obě zákonem stanovené formy úmyslu je, že intelektuální složka zahrnuje u pachatele představu rozhodných skutečností alespoň jako možných, přičemž odstupňování volní složky v § 4 písm. a) tr. zák. a § 4 písm. b) tr. zák. vyjadřuje rozdíl mezi přímým a nepřímým úmyslem. Volní složka se musí vztahovat ke všem skutečnostem spadajícím pod znaky skutkové podstaty trestného činu.

Naproti tomu nedbalostní zavinění (§ 5 písm. a), § 5 písm. b) tr. zák.) trestní zákon vymezuje pomocí složky vědění (intelektuální, vědomostní, rozumové), která tu buď je nebo není. Zásadní rozdíl oproti úmyslu spočívá v okolnosti, že volní složka u nedbalosti chybí, neboť zde není vůle spáchat trestný čin (samo jednání je i zde aktem vůle pachatele).

Z popisu skutku, jak je uveden ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně, k jednání obviněného P. S. mimo jiné vyplývá, že jako strážný v době, kdy na základě příslušného denního rozkazu vykonával strážní službu na strážním stanovišti ve V. P., tak v této službě spal. V odůvodnění téhož rozsudku se poukazuje na výpovědi svědků kpt. W. a strm. S. s tím, že nepopsali chování obviněného jako mikrospánek, ale shodli se na tom, že skrz okno strážní věže viděli, jak nehybně seděl na židli s nohama na stole a teprve když na okno hodili pár kamínků, vyšel před strážní stanoviště a bylo vidět, že je rozespalý. Před nástupem do služby si nestěžoval na žádné zdravotní problémy. Soud prvního stupně k jednání obviněného zdůrazňuje: „Úkolem strážní služby je bdělé střežení určitého úseku, neodvracení pozornosti, z něhož je patrné, že strážní službu nevykonával předepsaným způsobem i dne 16. 3. 2002 (nevystoupil na ochoz strážní věže v době, kdy se v zakázaném prostoru pohyboval ředitel věznice a další pracovník V. P. Obžalovaný tedy dne 29. 6. 2002 ve strážní službě porušil úmyslně předpisy této služby, neboť nestřežil svěřený prostor a ve službě spal. Spáchal tak, i s přihlédnutím k tomu, že se nejedná o první pochybení tohoto druhu, trestný čin porušování povinností strážní služby podle § 285 odst. 1 tr. zák.“ (vše na str. 2 rozsudku). Z napadeného usnesení vyplývá, že odvolací soud se otázkou subjektivní stránky předmětného trestného činu nezabýval. Ohledně právní kvalifikace jednání obviněného jako trestného činu podle § 285 odst. 1 tr. zák. uvádí: „Spánek při plnění povinností strážní služby ve věznici je již sám o sobě dostatečně závažným jednáním, aby byla naplněna materiální podmínka při splnění formálních znaků pro možnost právní kvalifikace zjištěného jednání jako projednávaný trestný čin a zvláště pak za situace, kdy takové porušení povinností není ojedinělým vybočením z jejího jinak řádného výkonu.“ (str. 2 usnesení odvolacího soudu).

Podle názoru Nejvyššího soudu nenaplnuje výše citované jednání obviněného P. S. skutkovou podstatu dolůžní formy trestného činu porušování povinností strážní služby podle § 285 odst. 1 tr. zák., tedy že ve strážní službě porušil

úmyslně předpisy této služby, jak předmětný skutek kvalifikoval soud prvního stupně, přičemž s tímto právním posouzením se ztotožnil i soud odvolací. V této souvislosti nutno zdůraznit, že v rozhodnutí soudu prvního stupně (ale i soudu odvolacího) chybí úvaha ohledně naplnění subjektivní stránky v jednání obviněného, zejména z jakých zjištěných skutkových okolností soud vycházel, když dospěl k závěru, že daný trestný čin spáchal ve formě úmyslu, který pouze formálně konstatuje. Ze skutečností jednak, že ve strážní službě při sezení na židli s nohama na stole spal (tedy jak jednání obviněného popsali svědci kpt. W. a strm. S.) a jednak, že se nejednalo o první vybočení z řádného výkonu strážní služby, nelze zcela adekvátně usuzovat na úmyslnou formu zavinění, a to ani ve formě nepřímého úmyslu podle § 4 písm. b) tr. zák. Lze připomenout, že spánek v době výkonu strážní služby na strážním stanovišti je zpravidla závažným porušením příslušných strážních pravidel. Nutno ale vždy na podkladě důkazů zjišťovat, co bylo jeho příčinou, zda mu např. nepředcházelo porušení strážních pravidel, případně jaké zcela konkrétní povinnosti z nich vyplývající nebyly nerespektovány. Dále zda z hlediska subjektivní stránky obviněný ve smyslu § 4 písm. a) tr. zák. chtěl způsobem uvedeným v § 285 odst. 1 tr. zák. porušit nebo ohrozit zájem společnosti na řádném výkonu strážní služby, nebo ve smyslu § 4 písm. b) tr. zák. věděl, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn. Pokud by v předmětném jednání obviněného P. S. nebyla shledána a skutkovými okolnostmi zdůvodněna kromě složky vědění (intelektuální) i volní složka ve smyslu § 4 tr. zák., nemohlo by se jednat o úmyslný trestný čin, ale pouze o nedbalostní jednání.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem Nejvyšší soud konstatuje, že obviněný P. S. podal dovolání důvodně, neboť právní posouzení skutku v rozsudku soudu prvního stupně nelze považovat za správné. V důsledku tohoto nedostatku je chybný jednak navazující výrok o uloženém trestu zmíněného rozsudku a jednak výrok z usnesení odvolacího soudu, kterým bylo zamítnuto odvolání obviněného. Proto Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 25. 3. 2003, sp. zn. 13 To 75/2003, a rozsudek Okresního soudu v Příbrami ze dne 17. 12. 2002, sp. zn. 3 T 97/2002. Současně podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Dále Nejvyšší soud podle § 265l odst. 1 tr. ř. Okresnímu soudu v Příbrami přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Po zrušení obou napadených rozhodnutí se trestní věc obviněného P. S. dostala do procesního stadia řízení před soudem prvního stupně. Úkolem Okresního soudu v Příbrami bude při dodržení všech v úvahu přicházejících ustanovení trestního řádu věc v hlavním líčení v potřebném rozsahu projednat a učinit v ní zákonu odpovídající rozhodnutí. Jeho povinností bude zejména postupem podle § 2 odst. 6 tr. ř. vyhodnotit doposud v hlavním líčení provedené důkazy, a to i s ohledem na náležitě posouzení subjektivní stránky jednání obviněného (viz výše), eventuálně provést i doplnění dokazování, pokud to bude pro rozhodnutí ve věci potřebné. Rovněž lze odkázat na právní názor Nejvyššího soudu vyslovený v tomto usnesení.

Protože napadená rozhodnutí byla zrušena jen v důsledku dovolání podaného obviněným P. S., nemůže ve smyslu ustanovení § 265s odst. 2 tr. ř. v novém řízení dojít ke změně rozhodnutí v jeho neprospěch.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)

- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)